

Sygn. akt VII U 479/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2016 roku w Lublinie

sprawy E. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo od renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres

na skutek odwołania E. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 16 lutego 2015 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala E. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2014 roku do dnia 31 maja 2016 roku.

Sygn. akt VII U 479/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 lutego 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił E. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 9 lutego 2015 roku nie uznała wnioskodawczyni za niezdolną do pracy (decyzja – k. 14, t. III akt rentowych ZUS, dalej a.r.).

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła E. A., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie zgadzając się z ustaleniem, iż obecny stan jej zdrowia uległ poprawie i pozwala na wykonywanie pracy zawodowej – dyrygenta-organisty (k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując na argumenty zawarte w uzasadnieniu decyzji (k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

E. A., urodzona (...), posiada wyższe wykształcenie muzyczne, w zakresie dyrygentury oraz ukończyła studium organistowskie, w zawodzie organisty. Pracowała jako nauczyciel w (...), jako pomoc kuchenna, sprzątaczką, doręczyciel. Następnie od 1998 roku została zatrudniona na stanowisku dyrygenta w (...)w L. (vide akta rentowe, t. I.). Od dnia 13 lutego 2010 roku do 30 kwietnia 2014 roku ubezpieczona uprawniona była do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (bezsporne).

Obecnie w dniu 18 grudnia 2014 roku A. F. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 1-4, t. II a.r.).

Tak lekarz orzecznik ZUS jak i Komisja Lekarska ZUS uznały wnioskodawczynię za osobę zdolną do pracy (orzeczenia k. 8 i 11, t. II a.r.).

Decyzją z dnia 16 lutego 2015 roku ZUS w oparciu o powyższe orzeczenie odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 14, t. III a.r.).

Sąd ustalił w toku niniejszego postępowania, iż wnioskodawczyni jest nadal osobą częściowo niezdolną do pracy. Niezdolność ta istniała w dniu wstrzymania prawa do renty tj. 1 maja 2014 roku i jest okresowa – do dnia 31 maja 2016 roku (opinia biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii – k. 17 a.s.).

Wnioskodawczyni cierpi na zaburzenia depresyjne nawracające, zaburzenia lękowo – depresyjne w wywiadzie, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa w przebiegu zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych, niewydolność układu więzadłowego kręgosłupa oraz bóle i zawroty głowy. Skarżąca funkcjonuje intelektualnie w obszarze normy, co potwierdzają aktualne badania psychologiczne, które wskazują ponadto na brak cech dysfunkcji poznawczych uwarunkowanych organicznym uszkodzeniem CUN. Jest ona od wielu lat leczona psychiatrycznie, ambulatoryjnie z powodu zaburzeń o symptomatologii depresyjnej. Stale przyjmuje leki psychotropowe i systematycznie zgłasza się do psychiatrii. Uczęszcza na psychoterapię, jednak pomimo leczenia nie udaje się u niej uzyskać eutymii. Stwierdzone w badaniu psychiatrycznym nawracające zaburzenia depresyjne mają charakter psychozy endogennej, afektywnej jednobiegunowej, przebiegającej z okresami naprzemiennych remisji i zaostrzeń, przewlekłej i rokującej niepomyślnie. Zaburza to funkcjonowanie wnioskodawczyni w każdej dziedzinie życia, także w aspekcie pracy zawodowej i czyni ją nadal niezdolną do pracy z przyczyn psychiatrycznych. Przy czym ocena dobrej sprawności intelektualnej nie może stanowić kryterium orzeczniczego przy ocenie niezdolności do pracy z powodu zaburzeń afektywnych. Fakt braku hospitalizacji czy nie podjęcia przez opiniowaną psychoterapii nie wyklucza w tym wypadku „intensywnego leczenia psychiatrycznego”, a przeciwnie psychoterapia przy znacznym nasileniu objawów depresyjnych bywa nieskuteczna czy wręcz przeciwwskazana. Wiodącą rolę w takim wypadku odgrywa farmakoterapia. Schorzenia neurologiczne samoistnie nie powodują niezdolności do pracy u skarżącej (opinia psychiatryczna – psychologiczna oraz neurologiczna k. 12 a.s., opinia uzupełniająca psychiatrii k. 33 a.s., opinia ortopedyczna k. 21 a.s.)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w częściowo oparciu o powołane opinie biegłych lekarzy psychiatrii i psychologa. Biegły podsumowując całokształt składający się na obecny stan zdrowia wnioskodawczyni, uznał, iż schorzenia jakie u niej występują, a rozpoznawane wcześniej przez lekarzy orzeczników ZUS, w obecnym stanie zaawansowania usprawiedliwiają u E. A. orzeczenie o częściowej niezdolności do pracy, biorąc również pod uwagę charakter wykonywanego przez nią zawodu, a także możliwości przekwalifikowania oraz wiek badanej. Biegły psychiatra podkreślił, ustosunkowując się również do zastrzeżeń składanych przez pozwanego, iż ocena dobrej sprawności intelektualnej, nie może stanowić kryterium orzeczniczego przy ocenie niezdolności do pracy z powodu zaburzeń afektywnych. Fakt braku hospitalizacji czy nie podjęcia przez opiniowaną psychoterapii nie wyklucza w tym wypadku „intensywnego leczenia psychiatrycznego”, a przeciwnie psychoterapia przy znacznym nasileniu objawów depresyjnych bywa nieskuteczna czy wręcz przeciwwskazana. Wiodącą rolę w takim wypadku odgrywa farmakoterapia.

W ocenie biegłego, podtrzymanej w opinii uzupełniającej, od czasu uzyskania prawa do renty ostatnio (do kwietnia 2014 roku) stan zdrowia skarżącej nie poprawił się. Dlatego też, w ocenie biegłego skarżąca nadal, od dnia 1 maja 2014 roku jest częściowo niezdolna do pracy, zgodnej z kwalifikacjami i wykształceniem.

Do opinii tej organ rentowy zgłaszał zastrzeżenia, wskazując iż obecna ocena stanu zdrowia skarżącej przeprowadzona w 2014 roku przed organem rentowym była bardzo wnikliwa i nie wskazywała ona na istnienie niezdolności do pracy. Do zastrzeżeń tych odniósł się biegły psychiatra, wskazując stanowczo, iż obecny stan psychiczny upoważnia do

zdiagnozowania u niej znacznego obniżenia nastroju i napędu psychoruchowego, typowego dla zaburzeń depresyjnych nawracających. Z tego powodu wnioskodawczyni jest nadal częściowo niezdolna do pracy. Kolejne zastrzeżenia organu rentowego stanowiły jedynie dalszą polemikę ze stanowiskiem biegłego.

W tych okolicznościach Sąd uznał, iż opinia biegłego specjalisty z zakresu psychiatrii, wraz z jej uzupełnieniem zawierającym wyczerpujące odniesienie się do uwag pozwanego organu rentowego, jest jasna i logicznie argumentowana. Z tych względów opinie te należało uznać za wiarygodne. Zauważyć przy tym należy, że wnioskodawczyni ostatnio od końca kwietnia 2014 roku była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W niniejszym zaś postępowaniu wykazano, że jej stan zdrowia nie uległ poprawie na tyle, że można obecnie mówić o pełnej zdolności do pracy u wnioskodawczyni. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż nie zachodziła potrzeba wywoływania opinii kolejnego biegłego z zakresu psychiatrii.

Odwołanie E. A. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z uwagi na uprawnienie wnioskodawczyni do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 kwietnia 2014 roku warunek posiadania okresu składkowego i nieskładkowego oraz daty powstania niezdolności do pracy nie był sporny w niniejszej sprawie.

Ustalony stan faktyczny jednoznacznie wskazuje, że wnioskodawczyni od dnia 1 maja 2014 roku nadal była osobą częściowo niezdolną do pracy, okresowo, do dnia 31 maja 2016 roku.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż wnioskodawczyni w wyniku występujących u niej schorzeń psychiatrycznych, ma znacznie zaburzone funkcjonowanie w każdej dziedzinie życia. Wynika to tak z opinii biegłych jak i z obserwacji Sądu poczynionych podczas odebrania wyjaśnień od skarżącej w trakcie rozpraw sądowych. Dlatego też należało uznać, iż wnioskodawczyni w dniu wydania decyzji z dnia 30 kwietnia 2014 roku nie miała świadomości konsekwencji jakie niesie ze sobą nie złożenie odwołania od w/w decyzji odmawiającej jej renty. Z tych względów obecnie należało zmienić zaskarżoną decyzję i przyznać E. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres tj. od 1 maja 2014 roku do 31 maja 2016 roku, a nie od daty złożenia ostatniego wniosku.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd orzekł jak w sentencji.